

Titlu original (eng.): The summer wind

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

BROOKS, NICOLE

Adiere de vară/ Nicole Brooks

Traducător: Veronica Păun

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 97 8-606-736-357-9

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

NICOLE BROOKS

Adiere de vară

Traducerea și adaptarea în limba română de:

VERONICA PĂUN

Editura și Tipografia

ALCRIS

vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1081	Jenny Ranger	-Un nou început
1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare
1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Katheleen Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață
1089	Barbara Perkins	-Zbor spre primăvară
1090	Mary Arbor	-Sacrificiu pe altarul dragostei
1091	Lucy Walker	-Regăsirea speranței
1092	Jasmine Craig	-Dragoste învingătoare
1093	Tracy Pearson	-Căsnicie în pericol
1094	Isabelle Marais	-Mai mult decât iubiți
1095	Teresa Dawson	-Bărbatul renegat
1096	Caroline Adams	-Învăluită în întuneric
1097	Judith Smith	-Acuzat de crimă
1098	Yvonne Whittal	-Pe urmele unei legende
1099	Patty Copeland	-Căsătorie de conveniență
1100	Marina Thomas	-Croaziera uitării
1101	Amy Marie Sandrin	-Sărut în zăpadă
1102	Claire Valery	-Întâlnire neașteptată
1103	Valerie Duhamel	-Valea opalelor

Capitolul 1

Julie Olson Anderson își imaginase întotdeauna cum avea să fie minunata clipă a reîntâlnirii. Atunci când se aștepta mai puțin, avea să-l vadă, să alerge spre el și să se arunce fericită în brațele lui. L-ar fi sărutat cu pasiune și i-ar fi spus cât de mult îl iubea și cât de mult îi dusesese dorul. Apoi el ar fi strâns-o în brațe și i-ar fi șoptit la ureche toate acele lucruri pe care ea tânjea să le audă. S-ar fi iubit pururi, fără a se uita vreodată în urmă, fără a-și aduce aminte de trecutul lor tulbure.

Iar acum, visul ei era foarte aproape de a deveni realitate. Tocmai aici, pe drumeagul prăfuit de țară, pe care doar din când în când vedeai câte o mașină trecând grăbită spre destinații urbane, spre civilizație.

Era o dimineață obișnuită de sâmbătă. Plecase de acasă fără să aibă o țintă anume. Se gândea să cutreiere prin magazinele de antichități sau să facă niște cumpărături, orice, numai să

iasă din monotonia cotidiană, să evadeze și să fie singură, doar ea cu gândurile ei.

Apoi îi venise o idee mai bună. Peisajul rural i se păruse întotdeauna mediul cel mai potrivit pentru a se regăsi, pentru a-și alina durerile sufletului. Așa că părăsise aglomerația orașului și se avântase printre colinele de un verde crud, pe drumeagul îngust și pustiu.

Condusese mult timp, bucurându-se de splendoarea împrejurimilor. Era o zi superbă. Soarele strălucea ameteitor, găzele erau într-o continuă alertă, cântecul păsărelelor răsuna printre văi. I se părea că ajunsese în rai. Simțea o liniște interioară, un calm neobișnuit.

După un timp, oprise la un chioșc de pe marginea drumului. Își cumpăraseră un suc și frunzărise într-o doară un ziar local.

Tocmai atunci, o mașină trecuse în viteză pe lângă ea, atrăgându-i atenția. Ridicase privirea și o văzuse. Mașina lui, Triumphul alb și decapotabil. La volan, el, cu părul de culoarea nisipului fluturând ușor în bătaia vântului. Nici nu-i venea să creadă. Nu-l mai văzuse de luni de zile.

Fără să mai stea pe gânduri, se urcase la volan și demarase, lăsând în urmă un nor de praf. Apăsă energic pedala de accelerație, urmărind cu privirea punctul alb ce se vedea în zare și se pierdea uneori printre colinele de smarald. Acum nu mai avea timp să observe minunățiile din jur. Tot ce putea vedea era mașina lui.

Nu existase zi să nu se gândească la el, nu existase clipă în

care să nu spere că, mai devreme sau mai târziu, se vor reîntâlni. Își imaginase de multe ori ce avea să-i spună, cum avea să-i mărturisească sentimentele ei.

Numai că acum, apropiindu-se de acel moment, curajul o părăsea, trecutul îi revenea în minte, năucind-o. Atât de multe se întâmplaseră...

La început, se iubiseră nebunește, apoi el se îndrăgostise de mama ei și se căsătoriseră. Din dragostea lor se născuse micuța Hope, surioara ei vitregă. Suferise enorm și crezuse că nu va mai găsi niciodată fericirea. Însă soarta îi mai dăduse o șansă. Addie, mama ei, murise în urma unui accident stupid, iar Doug era din nou liber. Dar acum nu mai era ea liberă. Se măritase cu Bob Anderson. Nu-l iubea, însă era iubită și nu ducea lipsă de nimic. Și totuși, regreta că făcuse acest pas și se gândea tot mai des la un posibil divorț. Poate că nu era încă prea târziu pentru ca ea și Doug să fie din nou împreună... Poate că, dacă i-ar fi spus cât de mult îl mai iubea, dacă amândoi ar fi încercat să uite ce-a fost, atunci lucrurile s-ar fi aranjat, în sfârșit.

Doug Williams trebuia să fie al ei. Simțea că fuseseră sortiti unul altuia. Destinele lor erau strâns legate și se învârtau într-un cerc al dragostei și suferinței. Julie știa că ar fi putut îndepărta necazurile care se abătuseră asupra lor numai recunoscându-și dragostea unul față de celălalt, triumfând în fața sortii.

Mașina lui încetini înaintea unei intersecții și apoi o luă la dreapta. Julie o urmă îndeaproape.

Acum îl putea vedea clar, îi putea distinge umerii puternici,

părul ce strălucea în bătaia soarelui. Inima începuse să-i bată nebuneste. Era atât de aproape de el...

Pe partea dreaptă a drumului apăru o stație de benzină. Triumphul alb încetinise și apoi oprise în dreptul unei pompe. Șoferul coborâse din mașină.

Julie frână brusc, scârțâind din roți. Deschise repede portiera și fugi spre el.

Dar rămase ca paralizată, simțind în același timp cum un val de transpirație rece o făcea să tremure chiar acolo, în bătaia soarelui.

Nu era Doug. Bărbatul acesta era mai scund și mai bătrân. O privise nepăsător, apoi se urcase la volanul mașinii sale sport.

Julie era dezamăgită. Lacrimile amenințau să izbucnească în orice clipă, așa că se retrase în interiorul mașinii ei și rămase dusă pe gânduri. Cât de mult și-ar fi dorit să fost Doug... Dar, dacă era el, ce-ar fi putut să-i spună? Puteau oare cuvintele să distrugă zidul care se ridicase între ei? Și-n plus, dacă el ar fi fost dispus să înceapă o nouă relație cu ea, de ce n-o căutase până acum? De ce nu luase inițiativa? Dar, se gândi Julie, de ce și-ar fi dorit el asta? Se părea că dragostea lor nu dădea naștere decât la durere și suferință. Și-atunci, poate era mai bine ca fiecare să uite, să-și renege sentimentele față de celălalt.

Se privi în oglinda retrovizoare. „Ce prostută ești!”, se adresă ea ochilor albaștri și înlăcrimați care o priveau. „Iarăși alergî după himere...”

* * *

Baza sportivă Racket Club din Salem era pustie în dimineața aceea. Doar doi jucători se aflau pe terenul de tenis. Doi bărbați. Unul tânăr și unul mai în vârstă. Nu jucau, ci doar stăteau pe o bancă și discutau.

Doug Williams spuse absent:

– Te ascult. Ce voiai să-mi spui?

Tom Horton se ridică în picioare și își vârî mâinile în buzunarele șortului alb. Tăcu un timp, de parcă mintea lui căuta cuvintele cele mai potrivite, apoi începu să vorbească blând:

– Doug, știu că treci printr-o perioadă foarte grea de când a murit Addie. Pentru noi toți a fost un mare șoc. Dar vine un timp când tristetea și suferința trebuie îngropate undeva în adâncul sufletului, unde se vor stinge încet, încet. Viața trebuie să meargă înainte.

Se opri și trase adânc aer în piept, apoi continuă:

– Iartă-mă, cred că medicii nu prea se pricep la discursuri. Tot ce vreau să-ți spun este că eu și Alice ne facem griji pentru tine. În ultimul timp te-ai cam neglijat. Nu-ți mai pasă nici de afacerea la care țineai atât de mult, nici de propria sănătate. Nu te odihnești, nu mănânci mai nimic...

– Mă descurc, stai liniștit, interveni Doug plictisit.

Tom se încruntă.

– N-aș zice că te descurci prea bine. Continui să te

autoînvînovești pentru această tragedie. Trebuie să înțelegi, moartea ei a fost un accident...

– Da, iar viața ei a fost un chin și-o luptă. Și asta numai din cauza mea.

– Dă-mi voie să te contrazic. Viața ei a fost un prilej de bucurie, pentru ea și pentru noi toți. A fost fericită alături de tine. Doug, toți greșim. Toți avem câteodată senzația că am fi putut face mai mult sau că ar fi fost mai bine să procedăm altfel. Stă în natura noastră să simțim că am eșuat în anumite privințe. Însă depinde numai de noi să depășim momentul, căci numai așa ne putem păstra demnitatea și caracterul, mergând înainte, depășind obstacolele.

Doug se ridică brusc, luă plasa cu mingi de tenis și se îndreptă spre teren. Părea foarte tensionat.

– Tom, îți mulțumesc pentru predică. Acum, ce-ai zice să jucăm? Doar pentru asta am venit, nu-i așa?

Socrul său nu răspunse. Îl urmă dezamăgit pe teren.

Jucară două seturi, fără a schimba niciun cuvânt. Primul set îl câștigase Doug, datorită serviciului său agresiv. Dar se părea că al doilea set va fi câștigat de Tom, care juca mult mai relaxat, cu lovituri mult mai precise.

Dimineța amenința să devină caniculară, iar ritmul alert în care se jucase îi epuizase.

– Pauză de joc, anunță Tom gâfâind. Bătrânul are nevoie de puțină odihnă.

– Bătrân, bătrân, dar ai scos untul din mine, răspunse

Doug zâmbind.

Acum părea mult mai relaxat. Își consumase nervii pe terenul de joc.

– Ți-ai cam ieșit din formă, constată socrul său. Dacă am veni în fiecare săptămână pe teren, probabil că te-ai simți mult mai bine.

– Uite ce este, îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, dar deocamdată mă descurc.

Tensiunea revenise. Ștergându-se nervos cu prosopul, adăugă:

– În plus, nu simt nevoia să fiu cicălit.

Tom se încruntă. Momentele de calm și relaxare dispăruseră ca prin minune. Se gândi că ar fi fost mai bine să abandoneze subiectul și să se întoarcă la meciul de tenis, dar nu-și putea permite să piardă această ocazie. Cine știa când avea să-l întâlnească din nou pe Doug? Ginerele său devenise un pustnic, se închisese într-o lume a lui în care nimeni nu putea pătrunde. Nu, se gândi el, trebuia să-i spună acum tot ce avea de spus.

– Uite ce este, dragul meu, înțeleg că ești supărat pe mine, încerc să înțeleg de ce ne eviți, dar nu reușesc să pricep de ce nu mai vrei să-ți vezi nici fetița. Cu ce ți-a greșit ea? Doug, Hope este fiica ta, pe ea n-o poți abandona ca pe o amintire neplăcută.

Doug îl străfulgeră cu privirea.

– Tu și Alice ați vrut ca ea să stea la voi. Ați spus că așa e cel

mai bine. Ce s-a întâmplat? V-ați răzgândit?

– Nu despre asta e vorba. Noi o iubim, așa cum iubim fiecare clipă petrecută alături de ea.

– Atunci, ce vrei de la mine?

– Doug, văd că nu înțelegi nimic din tot ce-ți spun. Mai bine hai să ne întoarcem la joc.

– Nu, nu. Mai bine spune tot ce ai pe suflet. Oricum, nu mai am chef de tenis.

Spusese asta aruncând racheta din mână și întorcându-se să plece. Tom îl prinse de braț, oprindu-l pe loc.

– Uite ce este, Doug. Cred că ești nefericit doar pentru că tu vrei să fii așa. Ți place ca lumea din jur să te compătăimească. Dar, la un moment dat, lumea o să te acuze că ți-ai abandonat fiica. Te porți ca un copil, sau, mai bine spus, ca un laș. Trezește-te odată, pentru Dumnezeu!

Doug îl privea cu răutate. Furia aproape că-l desfigurase.

– Ia mâna de pe mine, altfel...

– Altfel ce? Ai de gând să mă pocnești? Poate ar fi mai bine. În felul acesta am fi și noi mai apropiați, măcar pentru o clipă.

Simți cum brațul lui Doug se încordează și se temu că va trece la fapte. Dar n-o făcu. Se întoarse și plecă.

Tom rămase nemișcat. Oftă dezamăgit. Suferea enorm pentru ginerele lui, dar se părea că nu avea cum să-l ajute.

* * *

Alice Horton intră în casă, ținând în mână un coș cu

trandafiri culeși proaspăt din grădină. Rămase uimită, văzându-și nepoata.

– Julie, de când stai aici? Eu am lucrat în grădină toată dimineata.

– Abia am venit, bunico. Acum voiam să ies să te caut.

– Mai bine că n-ai ieșit. E atât de cald afară...

Julie privi nepăsătoare pe fereastră. Un singur nor se vedea în depărtare, pe întinderea albastră a cerului. Soarele dogorea cu putere.

Alice începu să aranjeze florile în vase. Simțea că ceva nu era în regulă cu nepoata ei.

– Cum a fost la plimbare, draga mea?

Julie ezită câteva clipe, apoi răspunse:

– Nu cine știe ce, bunico. Uite, ți-am adus un ziar local. L-am cumpărat pe drum. M-am gândit că o să-ți facă plăcere să-l răsfoiești. Poate afli despre vreo vânzare de antichități.

– O idee foarte bună. Ce-ar fi să ne așezăm și să-l răsfoim împreună?

– Îmi pare rău, bunico, dar n-am chef acum. Mă gândesc s-o lăsăm pe altă dată.

Alice terminase de aranjat florile și își privea acum întrebătoare nepoata. Aceasta însă îi evită privirea și rămase tăcută.

– Bine, spuse bătrâna, dacă nu vrei să-mi spui ce ai pe suflet...

– Nu te supăra pe mine, dar...